

Фридрих правеше впечатление на благ и мъдър човек.

Сърцето на Белота заби бързо и тревожно. От този мъж зависеше сега съдбата на родината му. С една дума той можеше да подкрепи борбата на българите и да им осигури завладяното с толкова кървава бран. И с една дума можеше да остави надеждите им да се изпарят като росата под жаркия слънчев ръч. Щеше ли да му повярва, щеше ли да допусне това, за което вече Белота имаше сигурни сведения: отмятането на гърците от договора?

Фридрих го гледаше насърчително с едрите си, малко изпъкнали зеници. Гъстите вежди сключваха дъга над правия му нос, тънки мустаци обграждаха красивата му уста, докато долната му челюст бе обградена от гъста червеникава брада.

Фридрих Червената брада!

Княз Белота затвори за миг очи, сякаш не можеше да повярва, че се намира пред всесилния император. Събра всичките си сили, цялата си ловкост, цялата си убедителност. Отново се изправи, поклони се дълбоко три пъти ^{наред} напред, пак седна:

— Може би молбата и желанието на моя превисок господар българския венценосец Калопетър и достойния му брат цар Асена, да се видят отначало чудни на господаря на аламаните, славния император Фридрих Първи... — започна ясно и отсечено Белота. — Ала който е живял дълго време по тия земи, ще може по-лесно да схване изненадите, които могат да очакват чужденеца, който за пръв път прекосява Истока. Тук хората са по-други, нравите им са по-различни от тия на западните, и ние, които от векове сме съседи на византийската империя, знаем какво може да се случи, когато такава мощна войска наближава стените на Константинопол...

Барбароса сви вежди, потърка неспокойно челото си.